

**МАРТИРОЛОГИ БОРЦІВ
ЗА ВОЛЮ УКРАЇНИ**
(село Волосянка Сколівського району
Львівської області)

Василь СОКІЛ

ORCID ID: <http://orcid.org/0000-0003-3164-1217>
доктор філологічних наук, професор, завідувач відділу,
член-кореспондент НАН України,
Інститут народознавства НАН України,
відділ фольклористики,
проспект Свободи, 15, 79000, м. Львів, Україна,
e-mail: vasylsokil@gmail.com

Мартиролог — слово грецького походження, що буквально означає «мученик». Спочатку воно вкоренилося у християнській традиції. У церковній літературі йшлося про оповідання, пов'язані з християнськими мучениками — «святими», які боролися за віру. Згодом цей термін розширив сферу вжитку, адже він почав застосовуватися до переліку різних осіб, які зазнавали гонінь, утисків та найбільше — загиблих. Тут ідеться про смерті односельчан, які в тій чи іншій ситуації виборювали волю України — в роки Першої та Другої світових воєн, особливо в період ОУН-УПА і, як не прикро, в російсько-українській війні на сході. Згадаймо по-іменню наших героїв.

І. Перша світова війна

1. Гавриляк Михайло, с. Андрія (7.11.1898 р., число будинку 151). У метричній книзі с. Волосянки о. М. Ревакович поставив хрестик у графі про смерть (+), а далі записав: «На війні»¹ (арк. 151).

2. Гриців Михайло, с. Василя (22.04.1898 р., число будинку 226). Загинув 15.03.1915. Коментар о. М. Реваковича: «Застрілений через необережність» (арк. 226).

3. Гриців Данило, с. Ігнатія (17.08.1881, число будинку 109). Згідно з церковною метричною книгою, він одружився з Анною Моланинець 7.03.1903 р. У них було троє дітей. 1914 р. пішов на війну. За документальними свідченнями, він потрапив до російського полону, більше звістки про себе не давав. Імовірно загинув 1 березня 1919 р.

Подаю далі документальні свідчення

Протокол

списаний дня 26 вересня 1936 р. в канцелярії греко-католического парохіального уряду у Волосянці, деканату Тухлянського в присутності місцевого пароха о. Михайла Реваковича, сотр[удника] о. Петра Карвацького і церковних провізорів Василя Коники та Івана Кувака, зі свідками Василем Грицівим, с. Теодора, Петром Лелівим, Петром Добровольським і женою Данила Гриціва Анною на доказ правди пого-

---

¹ Метрична книга с. Волосянки (початок XIX — середина XX ст.). Парохіальний архів села Волосянки. 330 арк. Далі при покликаннях на цю книгу лише в дужках зазначитиму відповідний аркуш.

лосок про життя Данила Гриціва, сина Ігнатія і Анни з роду Крілик, уродж[еного] 17 серпня 1881 у Волосянці під ч[ислом] д[ому] 109, а звінчаного 7 березня 1907 р. з Анною Маланинець, донькою Теодора і Олени, рожд[еної] Коник, який 1914 р. вирушив на світову війну, попав в російську неволю і дотепер до родини не повернув.

Окружний суд в Стрию, як свідчить його залучене оречення, узнав вище згаданого за померлого з днем 1 березня 1919 р. і на цій підставі признано Анні Гриців вдовину ренту, яку 1933 р. заквестіоновано по причині листа, надісланого правдоподібно узнаним за померлого Данилом Грицівом на адресу — Василь Гриців, с. Теодора з Волосянки, який являється дня нинішнього і зізнає без присяги слідує: «Я, Василь Гриців, с. Теодора, замешканий у Волосянці під ч[ислом] д[ому], 98. зізнаю совісно, що 1932 р. одержав листа з адресою на противній стороні: Данило Гриців. Жмеринка, Винницького округу, Постройка Рабочих Будинков, 3., оказное почта 215. Лист з конвертою забрав місцевий поштовик поліції, я адресу собі відписав. В листі цим просив мене, щоб я йому вистарався метрику уродин і хрещення та громадський документ в цілі його повороту домів, що я зробив і вислав на згадану адресу дня 17.III.1932 р., а доказ поштовий маю у себе. В листі цим поздоровляв він Крілика Тимка та Михайла Марковича і мені здавалось, що лист цей дійсно від нього, хоч знаю, що згаданий сам писати не вмів — бо ж звідки хтось інший міг би мене знати, о метрику і громадську посвідку на поворот просити та поздоровляти знакомих. Пізнійше по передуманні та людських поголосок о неправдивості цього писма почав я о автентичности цього листа сумніватися, а у сумнів утвердило мене це, що цей ні словечком не згадав не тільки про свою жену, але навіть про дітей. Зазначую, що з Данилом Грицівим перед війною я приятелював та жив, як з братом, і на цей лист я відписав на згадану адресу, що дома якнайкращий порядок та щоб мерщій вертав домів, однак він домів не повернув і від сего часу нічого до мене не писав. Таке саме зізнання складав я 1933 р. в городським Суді в Сколімі і Суд цей признав вдруге згаданого за померлого, а заквестіоновану на основі згаданого листу вдовину ренту скарбова палата у Кракові дальше як вдові виплачує. На тім зізнання свої покінчив і власноручно підписав».

Свідок Петро Лелів зізнає, що безпосередньо по одержанні цього листа Василем Грицівим чув від людей, що Данило Гриців хоче повернутись додому, та що чужий чоловік листа такого не міг писати, бо звідки міг би чужий поздоровляти найлучших товаришів, наведених в цім писмі, а чужий о них не міг би знати.

Свідчення

Свідок Петро Добровольський, тодішній громадський секретар, зізнає, що згаданий лист прийшов до адресата через його руки, його доручив він Василю Гриціву, а по прочитанні був певний, що лист цей походить від Данила Гриціва, хоч написаний його рукою, бо писати ніколи не знав, а опісля зачав також сумніватися о автентичности того же.

Відтак зізнає Анна Гриців, жена Даниїла, в цей спосіб. Від мужа Данила відомости о його житті не мала ніколи, а лист цей міг бути уложений Семеном Яблінським, предсідником Кружка Інвалідів у Лавочнім, який за вистарання се для ньої вдовичої ренти зажадав 150 зол[отих], а коли згадана виплатила 100 зол[отих], то він заявив, що відомститься за се та що ренти більше діставати не буде, що й стало, бо через 2½ року на підставі цього писма ренти не одержувала, а тепер на підставі поновних судових рішень знова одержує. В тім місці заявляє, що тепер хоче законно звінчатись з Андрієм Головчанським з Волосянки, щоб дальше не жити в дикуму супружу.

Власноручні підписи церковних провізорів.

* * *

Звернення Анни Гриців до гр. кат. Митрополитичого Ординаріату у Львові

Анна Гриців, з роду Маланинець, жена погибшого в часі світової війни Данила Гриціва, с. Ігнатія, уроджена 8. квітня 1890 р. у Волосянці і ту замешкала, звінчана 7. березня 1907 р. з Данилом Грицівим у Волосянці, почта Славсько, просить о ласкаве узнавання за помершого єї мужа Данила Гриціва сина Ігнатія і Анни з роду Крілик уродженого 17. серпня 1881 р. у Волосянці під ч. д. 109., а звінчаного з підписаною дня 7. березня 1907 р. у Волосянці. Прохання своє

узасадное слідуєчи. Муж підписаної Данило пішов 1914 р. на світову війну, дістався до російської неволі і від цього часу не дав о своїм життю ніякої відомости. Підписана лишилася з троїма діточками, а що не могла сама заопікуватись господарством і малими діточками, приняла собі робітника, з яким пізнійше нав'язала близші зносини і почала жити в дикому супружестві. Не хотячи дальше жити в так страшному гріху, а не можучи розв'язатись зі співжителем, підписана рішилась заключити з ним законне супруже, чому на перепоні стоїть супруже з першим мужем, який від 1914 р. не дає жадного знаку о своїм життю, проте в покорі просить як вище.

Волосянка, дня 28. вересня 1936 р.

Залучає:

- 1) Відпис судового оречення;
- 2) Протокол.

Анна Гриців
на прохання невміючу
писати підписав
о. Петро Карвацький, сотр.

4. Гурняк Олекса (9.02.1877, родом із с. Жупани). Одружився з Марією Павлишинець, число будинку 108, помер 14.11.1911. М. Ревакович записав: «Загинув на війні» (арк. 108).

5. Добровольський Андрій, с. Федора (11.12.1883, число будинку 195). Одружився з Анною Губаль 7.03.1903. Мали трьох дітей: Анастасія (1909), Андрій (1911), Марія (1915). Загинув 25.01.1915. М. Ревакович записав: «Погиб в Мукачеві (арк. 195 звор.).

6. Зелик Іван, с. Михайла (10.09.1894, число будинку 40). Не встановлено де і коли загинув (арк. 40).

7. Зинич Василь, с. Матвія (18.04.1898, число будинку 160). У графі про смерть поставлений хрестик (+), а в примітці о. М. Ревакович записав: «Нема з війни» (арк. 160).

8. Коник Андрій, с. Федора (29 серпня 1889). У метричній книзі М. Ревакович записав: «На війні умер» (арк. 72).

9. Луцик Іван, с. Михайла (26.12.1878, число дому 76). Одружився з Анною з роду Любас 1903. Діти: Настасія (1904), Марія (1907), Михайло

(1908), Анна (1911). У книзі М. Ревакович записав: «Загинув на війні» (арк. 76).

10. Луцик Іван, с. Федора (14.03.1885, число будинку 114). Точної дати і місця загибелі не встановлено (арк. 114).

11. Луцик Ілько, с. Михайла (22.07.1882, число будинку 76). Одружився з Анною Маркович 1910. Був поранений, помер 30.06.1917. М. Ревакович записав: «Погинов на війні в Трієнті — резервспиталь, ч. 6) (арк. 76).

12. Луцик Матвій, с. Федора (21.08.1890, число будинку 114). Точного місця і дати загибелі не встановлено.

13. Луцик Федір, с. Федора (9.10.1895, число будинку 114). Точного місця і дати загибелі не встановлено (арк. 114).

14. Мاستило Олекса, с. Петра (13.02.1888—1915). М. Ревакович записав у метричній книзі: «Загинув на війні 1915 р.» (арк. 96).

15. Меренько Михайло, с. Степана (19 листопада 1887 р., число будинку 16). Згідно з метричною книгою, він узяв шлюб з Іреною Гончар із Ялинкуватого (арк. 16). Там же о. М. Ревакович зробив запис: «Загинув у полоні в Росії».

16. Палій Василь, с. Івана (19.06.1879, число будинку 112). Одружився з Оленою Сідорчак 1904. Діти: Михайло (1907), Василь (1909), Агафія (1911), Микола (1913). У графі про смерть о. М. Ревакович записав: «Загинув на війні» (арк. 112).

17. Палій Василь, с. Івана (18.02.1886, число будинку 111). Одружився з Марією Буряник 1910. У графі про смерть М. Ревакович записав: «За світової війни» (арк. 111).

18. Палій Іван (19.01.1883, число будинку 238). Одружився з Параскевією Матійків 1905. М. Ревакович записав: «Загинув під час I світової війни» (арк. 238).

19. Ріжнів Іван, с. Федора (25.09.1893, число будинку 20). Більше відомостей про час і місце загибелі не виявлено.

20. Ружилович Василь, с. Михайла (28.12.1893, число будинку 74). Час і місце загибелі не встановлено.

21. Рошкович Михайло, с. Михайла (21.08.1891, число будинку № 30). У метричній книзі записав М. Ревакович: «Погинов на війні 15 вересня 1915».

22. Ружилович Іван (прізвисько «Довгий» — 9.05.1885, число будинку 91). Одружився з Анною Панчишин. Помер 7.06.1917 в резервспиталі.

23. Ружилович Степан, с. Михайла (2.07.1890, число будинку 74). Час і місце загибелі не встановлено.

24. Савкович Михайло, с. Івана (19.08.1891, число будинку 84). У графі про смерть о. М. Рєвакович поставив хрестик (+), а далі: «Загинув на війні» (арк. 84).

25. Сідорчак Василь, с. Петра (15.10.1886, число будинку 141). Час і місце загибелі невідомі.

26. Турій Михайло, с. Савки (3.11.1895, число будинку 183). Час і місце загибелі не встановлено.

II. Друга світова війна

1. Вільшинський Михайло (26.03.1907, число будинку 189). Другий чоловік Фенни Фелів. Шлюб узяли 19.11.1942. У метричній книзі записано: «Погиб на війні в Чорногорії 10.02.1945» (арк. 189).

2. Губаль Андрій, с. Василя (14.02.1910, число будинку 185). Узяв шлюб з Євою Бумбар 22.09.1942. 1945 року забрали на фронт. Того ж року загинув (арк. 185). За словами бойового товариша Штапінця зі Славська, його розірвало гранатою. На жаль, точне місце і дата загибелі не встановлені.

3. Денечко Василь, с. Федора (6.11.1911, число будинку 204). Одружився з Анною Кулик 31.10.1942. У метричній книзі записано: «Погиб на війні 23 марта 1945» (арк. 204).

4. Добровольський Михайло, с. Івана (3.12.1923, число будинку 49). У метричній книзі у графі про смерть записано: «25 марта 1945». А далі в примітці: «На війні в Шленську» (арк. 49 звор.).

5. Зинич Петро, с. Петра (24.02.1906, число будинку 34). Одружився з Параскою Коник 12.02.1930. Діти: дочка Анастасія (1934). У метричній книзі записано: «Погиб на війні в Чорногорії» (арк. 189).

6. Крілик Григорій (15.12.1909, число будинку 26). Дату і місце загибелі не встановлено.

7. Ковальчук Михайло, с. Григорія (19.07.1913, число будинку 244). У метричній книзі М. Дичковський записав: «Погиб на війні 1944» (арк. 244 звор.).

8. Кулик Федір, с. Федора (19.09.1893, число будинку 204). Дату і місце загибелі не встановлено.

9. Палій Михайло, с. Михайла (1.07.1912, число будинку 238). Одружився з Анною Коруд 27.10.1937. Діти: Іван (1938), Василь (1941), Богдан (1944). У метричній книзі записано: «Погинув на війні 1945 р.» (арк. 238). За свідченням родичів, він загинув на р. Одер у Німеччині.

10. Ріжнів Федір, с. Івана (7.01.1896, число будинку 200). Узяв шлюб з Настасією Кулик 7.09.1920. Діти: Марія (1921), Анна (1928). Загинув 2 серпня 1940 (арк. 200).

11. Рошкович Степан, с. Василя (27.09.1912, число будинку 244). Одружений з Анною Магурчак. У метричній книзі записано: «Загинув на фронті в Німеччині 27.03.1945» (арк. 244).

12. Сивовус Микола (21.09.1914). Одружився з Кароліною Добровольською 5.11.1939. У метричній книзі записано: «Загинув на війні 1945» (арк. 49 звор.).

13. Сюшко Василь, с. Василя (27.11.1913, число будинку 153). Одружений з Євою Мичко, д. Івана, 11.06.1933. Діти: Марія (1934), Олеся (1936), Василь (1940). У графі про смерть записано в метричній книзі: «Загинув на війні 1941 р.» (арк. 153 звор.).

13. Турій Василь, с. Федора (4.11.1908, число будинку 183). Одружився з Оленою Гавриляк, д. Андрія, 9.02.1928. У метричній книзі записано: «Загинув на війні 1941 р.» (арк. 183 звор.).

14. Фелів Іван, с. Олекси (30.05.1902, число будинку 216). Одружений з Марією Цабан із с. Хітар 7.10.1928. Діти: Федір (1929), Петро (1931), Агафія (1934), Ярослав (1940). У метричній книзі записано: «Загинув 24 жовтня 1944 на фронті. Похоронений: Новгородська обл., Личковський район» (арк. 216 звор.).

15. Яреминець Федір (20.01.1896, число будинку 204). Одружився з Анною Василечко 31.10.1942. Син: Теодор (1943). У метричній книзі записано: «Погиб на війні 23.03.1945 р.» (арк. 204).

III. Повстанський мартиролог

1. Білинець Федір, с. Федора — «Сірко» (18.03.1921—1947) — симпатик ОУН. Повстанець. Військовий вишкіл пройшов у 1944 р. в Рोजанці. Відтак діяв у СКВ. Брав участь у боях. Загинув наприкінці літа 1947 р. в Бескиді. Разом зі

своїми бойовими друзями Лукою Бумбарем, Миколою Бумбарем, Андрієм Сідорчаком і Михайлом Сюшком зайшли до Ю. Дерибик на вечерю... Військовий підрозділ емдебистів там влаштував засідку. Ф. Білинець та А. Сідорчак загинули, іншим вдалося вирватись з оточення. На другий день тіла polegлих московські емдебисти забрали до Славського і після кількадечного демонстрування на схилі придорожнього рову наказали закопати на Млаці під Голицею.

2. Бумбар Лука, с. Луки — «Орлик» (21.02.1928—1.12.1947) — член Юнацтва ОУН. Повстанець. Перед тим активно працював у сільському осередку Юнацтва ОУН. Після того, як російські окупанти почали догадуватись про діяльність осередку, перейшов до збройного підпілля. Брав участь у багатьох бойових діях. Загинув восени 1947 р. У хаті селянина І. Моланинця на Мочарі його оточив військовий підрозділ МДБ. Під час перестрілки повстанець вирвався, але на потічку Петровець був скошений ворожими кулями. Тіло забрали до Славського і з часом наказали закопати на Млаці під Голицею.

3. Бумбар Микола, с. Федора — «Сталевий» (16.12.1929—7.02.1949) — повстанець. Стрілець СКВ. Учасник бойових дій. Протягом 1944—1945 рр. працював у юнацькій організації. У 1946 р. більшовики провели масові арешти, під час яких і його затримали. Однак, йому вдалося втекти із Славського РВ МДБ. Вступивши до збройного підпілля, брав участь у боях, поширював між людьми видання ОУН і УПА. Зимом 1947 р. у Жбирі біля Решітки вийшов із криївки по воду. Емдебисти під командуванням оперуповноваженого М. Бойка там влаштували засідку і в нерівному бою повстанець загинув. За свідченням сучасників, разом із ним поліг Г. Зинич, але в емдебистському акті про його смерть стверджується, що другим там зівстав убитий В. Рошкович. Обидва поховані в Славському на Млаці під Голицею.

4. Бурак Іван, с. Максима (18.10.1931—1956). Вивезений у Сибір за брата-повстанця. Перестудився і помер на запалення легенів. Похований в Усть-Шиші Хабаровського краю.

5. Бурак Федір, с. Максима — «Довбуш» (7.08.1926—1949). Служив у Червоній армії. Після демобілізації вступив до УПА. Брав участь у бойових діях. У серпні 1949 р. мав одружитись з дівчи-

ною із Рожанки. Чергове побачення призначили на полонині Ялина біля братової зимівки. Саме там думали взяти шлюб. Обряд вінчання погодився здійснити священник Вовчук із с. Ялинкуватого. Однак емдебистська оперативна група вистежила Ф. Бурака, важко поранила і захопила живим. Полоненого повстанця забрали до тюрми в Стрию, де він, очевидно, помер.

6. Вепрів Анастасія, д. Андрія — «Ялинка» (16.05.1910—6.02.1949). З юних років активно працювала в Союзі Українок, «Просвіті» та інших національних товариствах. На початку другого періоду російсько-більшовицької окупації краю повністю перейшла до підпілля. Виконувала розвідувальні, зв'язкові і навіть бойові завдання. Загинула від куль московських колонізаторів на Решітці у Волосянки на схилі Горба. Похована на Млаці під Голицею в Славському.

7. Гриців Василь, с. Івана — «Залізник» (1.06.1924—7.06.1949) — член ОУН. Зі зброєю в руках боровся проти окупантів з 1945 р. Брав участь у боях, вів активну політично-пропагандистську діяльність, поширював видання ОУН і УПА. Під час переходу із Рожанки до Волосянки разом зі Семеном Грицивим потрапили на засідку військового підрозділу МДБ. В бою Василь Гриців загинув, а його другові, що зостав поранений, вдалося вирватись і відв'язатись від ворогів. Похований у Славському на Млаці під Голицею.

8. Гриців Єва, д. Михайла (20.07.1927—1944) — активна помічниця ОУН і УПА. Вивезена московськими окупантами на заслання у Сибір разом з родиною в 1941 р. Виснажена систематичним недоїданням, холодом і непосильною працею, втопилася під час сплаву лісу на Єнісеї.

9. Гриців Михайло, с. Івана — «Сірко» (6.09.1927—серпень 1949) — член ОУН. Спочатку працював в Організації під керівництвом І. Сідорчака. З 1946 р. боровся в УПА. Після смерті Ф. Білинця — «Сірка» перейняв його псевдо. Загинув у збройній сутичці з військовим підрозділом емдебистів на Погарі в Славському. Похований на Млаці під Голицею в тому ж селі.

10. Гриців Михайло, с. Михайла — «Кливець» (2.03.1923—серпень 1949) — член ОУН. Виконував функції кур'єра. У 1940 р. його захопили енкаведисти. Утік із Сибіру і вступив до УПА. Потім

зістав призначений старшим ОУН у с. Хащовані. Належав також до Славського районного проводу ОУН. Поліг у бою з емдебистським військовим підрозділом. Разом з ним загинули Петро Денечко — «Явір» і Василь Зинич — «Коник» на горі Гнилий біля Хащовані. Поховані у Славському на Млаці під Голицею.

11. Гриців Семен, с. Марка і Марії — «Бистрий» (15.09.1924—2.11.1949) — член ОУН. Повстанець. Помічник станичного. Учасник багатьох бойових та політично-пропагандистських дій проти російських окупантів. Заскочений зненацька ще з одним постанцем емдебистським військовим підрозділом під командуванням суперсади́ста лейтенанта Михайла Бойка в хаті Сефти Билень у Волосянці, влаштував тактично досконалий опір. Незважаючи на багатократну перевагу, емдебисти змушені були тривалий час вести обстріл оточених. Відвага, холоднокрівність і повстанський досвід уможливили «Бистрому» повернути всі погляди ворога до себе, чим створив можливість своїй другові вирватись з оточення. Невипадково його знали і в рідному селі, і в дальших околицях як одного із найактивніших повстанців, що виконував деякий час функції куцшового провідника ОУН. В останньому бою з ворогом він врятував друга, але сам загинув. Похований у Славському на Млаці під Голицею.

12. Губаль Василь, с. Михайла (25.12.1877—1942) — батько члена ОУН Андрія. Вивезений російськими окупантами у травні 1941 р. разом з усією родиною на заслання у Сибір. Голод, непосильна праця і жахливі побутові умови обірвали йому життя. Похований у с. Слізнява Красноярського краю.

13. Губаль Ганна, д. Михайла (17.02.1885—1941) — сестра Василя Губаля. На заслання вивезена більшовиками в травні 1941 р. і незабаром померла важкою мученицькою голодовою смертю. Похована в с. Слізнява Красноярського краю.

14. Губаль Дмитро, с. Василя (10.07.1941—1943) — дитина політичних засланців. Померла з голоду в с. Овсянці Красноярського краю. Там і похована.

15. Денечко Олекса, с. Михайла — «Вадим» (30.01.1924—6.08.1948) — член ОУН. Референт пропаганди Славського районного проводу ОУН. Повстанець з 1944 р. Учасник боїв. 6.VIII.1948 р. разом з Іваном Луциком «Малим» вийшов на схил

гори Могили біля Решітки (координати 10—76) на засідку військового підрозділу МДБ і обидва були захоплені живими. На допитах не давали ніякої інформації про підпілля і зазнали страшних катувань. Коли їм це не вдалося вирвати в них бажаної інформації, московські людологи порозстрілювали свої жертви. Тіла завезли в Славське і з часом наказали закопати на Млаці під Голицею.

16. Денечко Петро, с. Михайла — «Явір» (10.03.1926—серпень 1949) — член ОУН. Повстанець. Помічник станичного с. Хащовані. Вів активну політично-пропагандистську роботу і брав участь у бойових діях проти російських колонізаторів. Систематично поширював між людьми видання ОУН і УПА. Загинув на схилі гори Могили біля Решітки разом із Михайлом Грицивим — «Клищем» та Василем Зиничем — «Коником». Похований у Волосянці на цвинтарі.

17. Добровольська Анастасія, д. Андрія (1903—1954) — щира прихильниця і активна помічниця УПА. Вивезена російськими окупантами в 1947 р. на заслання у Сибір. Виснажлива непосильна праця, голод і холод підірвали здоров'я жінки і вона передчасно померла в Усть-Шиші Омської обл. Там і похована.

18. Добровольський Дмитро, с. Пахнутія (6.10.1925—27.08.1948) — повстанець. У збройній боротьбі проти московських окупантів брав участь з 1944 р. Загинув під час нападу військового підрозділу емдебистів на хату його батьків у присілку Решітці 27.VIII.1948 р. о 23-й год. 30 хв. У полегло емдебисти знайшли тільки одну гранату. Похований у Славському на Млаці під Голицею.

19. Добровольський Михайло, с. Василя — «Франко» (16.05.1929 — 6.10.1952) — член ОУН. До учасників збройної боротьби проти російських загарбників приєднався в 1946 р. Брав участь у боях. Активно працював над поширенням підпільних видань ОУН і УПА. Загинув у збройній сутичці з емдебистами.

20. Добровольський Федір, с. Івана — «Шістка» (21.03.1923—13.12.1945) — повстанець. До лав УПА вступив у 1944 р. Півтори року боровся проти московських наїзників. Зимув 1945—1946 рр. вирішив перебути в криївці під хатою Бендеша. Під час однієї з великих облав емдебистський військовий підрозділ напав на нього і його друзів у

той момент, коли вони вийшли з криївки. У цьому бою загинули О. Добровольський, М. Крілик, С. Рабцевич і М. Фурів. Окупанти наказали закопати тіла полеглих біля гноївки недалеко тієї ж хати. Але люди потім перепоховали їх на цвинтар у с. Волосянці.

21. Жаб'як Дмитро, с. Василя (5.11.1889—1948) — симпатик ОУН. Вивезений більшовиками на заслання у Сибір в 1947 р. Помер з голоду і холоду в Омську і там похований.

22. Зинич Василь, с. Федора — «Бук», «Корник» (22.05.1930—серпень 1949) — симпатик ОУН. Повстанець. Стрілець охорони станичного ОУН. Це юнаком вступив до підпілля. Виконував різні розвідувальні, зв'язкові та інші доручення повстанців. Брав участь у боях з московськими окупантами. Поширював видання ОУН і УПА. Загинув на горі Гнилий біля Хащовані разом із М. Грицівим — «Кливець» та П. Денечком — «Явором». Всі поховані у Славському на Млаці під Голицею.

23. Зинич Ганна, д. Івана (1898—1947) — активна помічниця УПА. Померла в дорозі у Сибір на березі Іртиша, ще не доїхавши на місце заслання.

24. Зинич Григорій, с. Федора — «Іскра» (14.02.1922—7.02.1949) — член ОУН. Повстанець з 1945 р. Працював помічником станичного ОУН. Брав участь у боях. Уміло розповсюджував підпільні видання ОУН і УПА. Дружину Кароліну більшовики заарештували, засудили й відправили в табори Сибіру. Загинув, обороняючи криївку в Свинарках під Границею в Хащовані. Тоді ж поліг Василь Рошкоч «Мазепа» та інші повстанці. Похований у Славському на Млаці під Голицею. За іншими свідченнями, він поліг у Решітці.

25. Зинич Іван, с. Олекси — «Чорний» (29.03.1928—1946) — член Юнацтва ОУН. Активно працював у цій організації, виконував обов'язки зв'язкового і розвідника. Вийжджав за дорученням ОУН і УПА в різні області України. Підступно вбитий більшовиками в Славці, де тепер хата М. Луцика. Похований у Славському на Млаці під Голицею.

26. Зинич Михайло, с. Федора — «Буйтур», «Хміль» (2.03.1927—15.03.1948) — член ОУН. Повстанець із боївки «Лепкого». За емдебистським актом, він загинув біля хати Маланинця. Його сучасники-односельці твердять, що він разом із двоюрідним братом Никифором Зиничем — «Вітром»

у 1950 р. потрапили до рук емдебистам живими, були відправлені до Стрия і після тривалого слідства засуджені до смертної кари. Ще за іншими свідченнями, їх судили в Дрогобичі до страти. Верховний суд СРСР цей вирок підтвердив.

27. Зинич Никифор, с. Федора — «Вітер» (26.03.1925—1950) — повстанець. У збройній боротьбі проти окупантів брав участь з 1945 р. За свідченнями селян, у 1950 р. потрапив до рук емдебистів живим у хаті П. Мичко, завезений разом із Михайлом Зиничем до Дрогобича, там засуджений до страти (докладніше див. № 26).

28. Зинич Федір, с. Федора (19.10.1919—1960). Прихильник боротьби УПА, але в підпіллі не був. Повернувшись із Радянської армії, поїхав до матері Ганни Зинич, яку більшовики відправили на заслання в Сибір. Там дізнався про її передчасну смерть, сам важко захворів і помер в Усть-Шиші.

29. Кам'янчин Іван, с. Івана — «Ясень» (29.09.1923—1948) — повстанець. Після демобілізації із Радянської армії повернувся в рідне село і вступив до підпілля. Працював у СБ ОУН. Виконуючи відповідальне завдання, загинув у Турківському р-ні.

30. Кам'янчин Микола, с. Миколи (1929—13.03.1945) — повстанець. Загинув у нерівному бою з російським військовим підрозділом емдебистів о 16-й год. 13.XII.1945 р. у с. Волосянці.

31. Кам'янчин Михайло, с. Миколи — «Сук» (15.05.1922—13.12.1946) — повстанець. З 1944 р. брав участь у збройній боротьбі проти російських окупантів. Військовий вишкіл відбув у Рожанці. Став воїном СКВ. Як і більшість його друзів, він також активну політично-виховну роботу між людьми. Загинув у бою з військовим підрозділом емдебистів, що оточив хату, в якій були повстанці І. Сокіл з Волосянки та Ярослав Кременський із Опріця. Ймовірно, там поліг ще один підпільник. Оборонялись довго і завзято. Вистрілявши всі набої, патріоти гукнули «Слава Україні» і позривалися власними гранатами. Поховані у Волосянці на цвинтарі.

32. Кам'янчин Олекса, с. Михайла (8.03.1912—1941) — член ОУН. Заарештований уночі 1941 р., завезений до тюрми в Стрию і там закатований. Похований у великій братській могилі жертв російсько-більшовицького терору на цвинтарі в м. Стрию.

33. Кам'янчин Федір, с. Івана «Запорожець» (4.03.1921—26.10.1948) — повстанець. Працював помічником станичного с. Хащовані. Загинув під час переходу із Волосянки в Ялинкувате (координати 04—80). На озброєнні тоді мав російський кріс. У полеглого емдебисти знайшли також повстанські летючки. Похований у Славському на Млаці під Голицею.

34. Король Микола, с. Авксентія (31.03.1929—19.12.1948) — член Юнацтва ОУН. Активно працював у місцевому осередку цієї організації. У 1946 р. вступив до збройного підпілля. Брав участь у боях. Загинув разом з іншими повстанцями в кривці в Полянках біля Ялинкуватого. Похований у Славському на Млаці.

35. Король Федір, с. Авксентія — «Славко» (11.02.1925—19.12.1948) — симпатик ОУН. У підпіллі боровся від початку другого етапу російсько-більшовицької окупації Галичини. Емдебисти вважали його викладачем загальноосвітньої підготовки повстанців. Брав участь і в бойових діях проти окупантів. Загинув разом із своїм братом Миколою, чотвим Федором Волощуком — «Осипом» та іншими повстанцями. Там же полягла санітарка УЧХ і друкарка «Віра». Поховані у Славському на Млаці під Голицею.

36. Коруд Іван, с. Федора (29.11.1913—1947) — симпатик ОУН. Систематично допомагав ОУН і УПА харчами, одягом, збиранням розвідувальної інформації тощо. Восени 1947 р. переносив для повстанців набой зі Славського. Йшов через гору Могила до Волосянки. Емдебисти затримали його, обшукали, знайшли набой, завернули назад і в Припорі стали жорстоко допитувати. Оскільки він не хотів чого-небудь повідомити їм про підпілля, його тривалий час катували і вбили. Залишили тіло на місці смерті. Дружина дізналася про це, приїхала возом і забрала закатованого чоловіка до села, потім крадькома поховала на цвинтарі у Волосянці.

37. Коруд Григорій, с. Михайла (1914—1940) — симпатик ОУН. Заарештований енкаведистами на початку першого етапу російсько-більшовицької окупації Західної України. Завезений до Стрия і там у тюрмі закатований.

38. Коруд Олекса, с. Івана — «Грицько» (6.10.1923—1948) — симпатик ОУН. Активно працював у громадсько-культурних товариствах

села. У 1944 р. пішов у підпілля. Брав участь у боях проти російських окупантів. Загинув у збройній сутичці з емдебистським військовим підрозділом на схилі гори Могили біля Волосянки.

39. Коруд Петро, с. Івана (23.05.1921—1946) — повстанець. Військову підготовку здобув у Радянській армії. Демобілізувавшись, вступив до збройного націоналістичного підпілля. Загинув під час спроби навідатись до родини в Решітці. Похований у Волосянці на цвинтарі.

40. Крілик Михайло, с. Тимофія — «Ромель» (25.03.1909—13.12.1945) — симпатик ОУН. Повстанець з 1944 р. Боровся в складі СКВ. Загинув разом із Федором Добровольським та іншими підпільниками (докладніше див. № 20).

41. Левкулич Петро, с. Василя (2.11.1931—1948) — юний прихильник повстанського визвольного руху. Вивезений у 1947 р. разом з родиною на заслання у Сибір, там захворів на туберкульоз і помер. Похований у м. Тара Омської обл.

42. Левкулич Федір, с. Василя — «Мазепа» (13.02.1929—10.12.1947) — член Юнацтва ОУН. Збройну боротьбу проти російських окупантів розпочав у 1946 р. Брав участь у боях та різних політично-пропагандивних акціях націоналістичного підпілля. Загинув на Мочарі біля хати Петра Моланинця, на яку напали емдебисти. Вирвався з оточення, але був за яких двіста метрів від ворогів скошений кулеметною чергою. Важко пораненого друзі-повстанці посадили на коня і пробували вивезти з небезпечної зони в с. Хащованю. Однак у дорозі, на горі Турчанці він помер. Похований у с. Хащовані.

43. Лелів Михайло, с. Михайла (9.03.1929—1947) — член Юнацтва ОУН. Учасник бойових дій проти російських загарбників. Загинув у с. Волосянці в сутичці з емдебистами. Похований на сільському цвинтарі.

44. Луцик Данило, с. Івана — «Забіяка» (28.12.1928—1.12.1947) — член Юнацтва ОУН. Зі зброєю в руках боровся проти московських колонізаторів з 1946 р. Загинув на Мочарі біля хати Петра Моланинця, відбиваючи напад військового підрозділу емдебистів. Ворожа автоматна черга скошила його на потічку Петровець. Похований у Славському на Млаці під Голицею.

45. Луцик Іван, с. Михайла — «Лепкий», «Малий» (29.05.1919—12.10.1948) член ОУН. Ста-

ничний с. Волосянки. До УПА вступив у 1944 р. Військовий вишкіл пройшов у с. Рожанці. Деякий час працював у СБ ОУН. Разом із Василем Луциком — «Шпаком» у лісі були заскочені емдебистами. Івана Луцика вороги захопили живим і почали по-звірячому катувати, вимагаючи інформації про інших підпільників. Але він рішуче й сміливо відмовився: «Я нічого вам не скажу, червоні кати!» Там же його замучили на смерть. Для певності скатоване тіло ще прострілили. Похований у Славському на Млаці під Голицею.

46. Любас Анастасія, д. Луки (7.05.1927—1953) — зв'язкова УПА. Схоплена емдебистами. Засуджена. Відбувала покарання в Тайшетській в'язниці Іркутської обл. Відморозила ноги, важко хворіла й передчасно померла. Похована в Тайшеті.

47. Любас Лука, с. Василя — «Байда» (17.09.1912—17.07.1949) — член ОУН. У повстанському русі брав активну участь від його початку в цій околиці. Відзначався особливою працездатністю, відвагою і пунктуальністю. Брав участь у багатьох бойових та політично-пропагандистських діях... Вийшов на емдебистську військову засідку у Просічі нижче с. Волосянки і в перестрілці з багаторазово переважаючими силами ворога загинув по-геройськи. На озброєнні мав кріс і пістоль. Похований у Волосянці на цвинтарі.

48. Любас Лука, с. Івана (2.09.1901—1939) — член ОУН. Активно і систематично працював у місцевому осередку Організації. Дуже багато уваги присвячував вихованню молоді. Заарештований російськими окупантами, завезений до тюрми в Стрию і там закатований.

49. Маланинець Лука, с. Олекси — «Корчовий» (1912—19.12.1948) — член ОУН. Станичний с. Ялинкуватого. Відважний учасник боїв та інших виступів проти московських окупантів. За емдебистським актом, складеним 19.XII.1948 р. старшим лейтенантом Ільїним, ст. лейтенантом Ведерніковим і лейтенантом Бойком, він загинув у кривдці, що була в хаті М. Федина в с. Ялинкуватому. Тоді ж по-садистськи М. Бойко вбив Олену Любас — Наливайко — «Голубку»). Похований у Славському на Млаці під Голицею.

50. Маланинець Федір, с. Ілька (?—15.03.1948) — член ОУН. Сумлінно й ініціативно працював у місцевому осередку Організації. Брав участь у

виступах проти російських колонізаторів. Загинув у бою з емдебистами біля хати Петра Маланинця.

51. Маркович Харитон — «Медвідь» (11.10.1917—1.11.1946) — симпатик ОУН. Повстанець. Під час війни працював на різних роботах в Німеччині. За емдебистським актом, він загинув як воїн УПА у східній частині с. Волосянки (координати 04—80) в сутичці з емдебистами лейтенанта Проніна і сержанта Куропаткіна. На озброєнні мав кріс 4591. Тіло завезено в Славське, виставлено в рові на огляд людям, а потім закопано на Млаці під Голицею.

52. Палій Богдан, с. Миколи (1941—1948) — вивезений московськими окупантами на заслання у Сибір. Від постійного недоїдання, холоду та нелюдських побутових умов хворів і помер в Усть-Шиші Омської обл.

53. Палій Василь, с. Івана — «Козак» (23.12.1908—1948) — повстанець. Брав участь у бойових операціях УПА від самого початку її діяльності на Сколівщині. Для різних ситуацій мав чужі документи. Емдебисти якось запідозрили і заарештували його, відправили до тюрми в Дрогобичі в 1948 р. і більше ніяких вісток про нього не було.

54. Палій Микола, с. Василя (3.06.1913—1945) — повстанець. Зі зброєю в руках боровся проти московських колонізаторів з осені 1944 р. Загинув у сутичці з ворогом у рідному селі біля хати Мичка. Похований у Волосянці на цвинтарі.

55. Рабцевич Степан, с. Степана — «Квітка» (1.05.1915—13.12.1945) — повстанець. У збройній боротьбі з окупантами брав участь з 1944 р. Загинув у бою з емдебистами, що напали на групу повстанців біля хати Бендеша. (Докладніше див. № 20, присвячений Ф. Добровольському).

56. Ріжнів Ганна, д. Луки (24.05.1905—1962) — активна прихильниця націоналістичного вивольного руху. Вивезена московськими колонізаторами в 1941 р. на заслання у Сибір. Як і інші українці, терпіла важко від голоду й холоду, напіврабської праці і нелюдських побутових умов, хворіла і померла в Муртинському районі Красноярського краю.

57. Ріжнів Олекса, с. Андрія (1.04.1877—1953) — член ОУН. Був старшиною Української армії. Заарештований російськими окупантами, відправлений до тюрми в Дрогобич, підданий жорстоким допитам і відтак засуджений. Загинув у таборі.

58. Ріжнів Марія, д. Василя (1874—22.02.1951) — бабуся повстанців Василя Рошковича — «Мазепи», «Вершка» і Ярослава Рошковича — «Верховинця». Активно підтримувала боротьбу ОУН і УПА. 5 травня 1949 р. насильно депортована московськими окупантами з України разом з онуком Романом. Померла з голоду та нелюдських побутових умов і непосильної праці в с. Джонка Найсайського р-ну Хабаровського краю.

59. Рошкович Василь, с. Василя — «Мазепа», «Вершок» (19.03.1923 — 7.02.1949) — член ОУН. За емдебистським актом, він — керівник станичного осередку Організації. Збройну боротьбу проти російських наїзників вів з 1944 р. Військовий вишкіл пройшов у с. Рожанці. Загинув у бою проти роти емдебистських військ під командуванням старшого лейтенанта К. Ільїна, що напали на повстанську криївку в Свинарках під Границею біля Хащовані (координати 08—76,08—75—В). Тоді з ним полягло ще дев'ять повстанців. Тіла всіх завезли до Славського, виставили на огляд людям для залякування непокірних, а відтак пригнали арештованих і наказали закопати на Млаці під Голицею.

60. Рошкович Василь, с. Михайла (27.02.1885—1947) — підпільник. Ще в 1939 р. був заарештований і засуджений більшовиками. З табору повернувся до рідного села наприкінці 1946 р. Два його сини Василь — «Мазепа» і Ярослав — «Верховинець» боролися в УПА. Весною перейшов до підпілля і він сам. Мав знищене в тюрмах і таборах здоров'я, важко захворів і восени 1947 р. помер. Похований на цвинтарі в с. Волосянці.

61. Рошкович Роман, с. Василя і Ганни (2.02.1930—1979) — рідний брат повстанців Василя — «Мазепи» (він же «Вершок») і Ярослава — «Верховинця». З раннього юнацького віку самовіддано допомагав українським повстанцям. Разом з бабусяю у травні 1949 р. вивезений московськими завоєвниками на заслання. Втратив здоров'я. Жорстко побитий російськими шовіністами і помер передчасно в Хабаровському краї.

62. Ружилович Михайло, с. Івана (21.08.1925—1946) — повстанець. Боровся проти німецьких і російських окупантів з 1943 р. Брав участь у боях. У 1946 р. був поранений військовим підрозділом емдебистів і у важкому стані захоплений у полон. Його тут же почали катувати й допитувати. В

дорозі до районного центру Славського від тортур і ран помер на Просічі. Транспорту більшовики не мали, тож тіло своєї жертви викинули в дебрю й залишили. Люди знайшли свого оборонця і поховали у Волосянці на цвинтарі.

63. Ружилович Федір, с. Івана — «Бук» (1920—7.03.1947) — повстанець. Учасник активних бойових дій проти московських окупантів. Загинув у збройній сутичці з підрозділом внутрішніх військ МДБ під командуванням молодшого лейтенанта Кастрікіна у с. Волосянці (координати 06—78). Від полеглого убивці забрали російський кріс № 3490 і одну невикористану гранату Ф—1.

64. Сивоус Федір, с. Миколи — «Приблуда» (І.Х.1921—20.06.1948) — підпільник. Боровся проти російських загарбників з осені 1944 р. Загинув у Кичері. В емдебистському акті про його смерть він залишився для московських убивців невідомим. Похований у Славському на Млаці під Голицею.

65. Сідорчак Андрій, с. Луки — «Вуйко» (22.07.1910—1947) — симпатик ОУН. У 1944 р. пройшов військовий вишкіл у Рожанці. Брав участь у боях на терені рідного села та околиць. Загинув у Бескиді біля Ялинкуватого разом із Ф. Білинцем, відбиваючи напад військового підрозділу емдебистів і прикриваючи пробій інших повстанців. Похований у Славському на Млаці під Голицею.

66. Сідорчак Іван, с. Миколи — «Богдан» (7.03.1922—19.08.1947) — член ОУН. Провідний працівник СБ ОУН у Славському р-ні. Учасник багатьох бойових дій, важливих профілактичних заходів, спрямованих на протидію спробам російських емдебистів створювати мережу своїх доноси-ків тощо. Поліг у Хітарі на Спаса разом з кільканадцятьма іншими повстанцями та підпільниками. Похований у Славському на Млаці під Голицею.

67. Сідорчак Матвій, с. Миколи — «Булавний» (24.11.1929—?) — член Юнацтва ОУН, підпільник. Виконував відповідальні розвідувальні та зв'язкові доручення повстанців. Одного разу одержав завдання знищити особливо жорстокого комуніста і емдебистського прислужника Білоцерковича. Дізнавшись, що він перебуває в приміщенні сільської ради, холоднокрівно зайшов туди і застрілив ворога. Вийшов на вулицю, але потім вирішив забрати від убитого зброю. Медичка-більшовичка тимчасом забрала від Білоцерковича пістолет і застрели-

ла М. Сідорчака, який перед тим не хотів її — жінку — знищувати, хоча добре знав про її співпрацю з МДБ. Тіло «Булавного» друзі поховали на цвинтарі в Хащовані. Емдебисти заарештували його батька, по-звірячому катували дошкою, в яку набили цвяхів, водили скривавленого по селу, щоби залякати людей і зламати їх волю до боротьби проти окупантів.

68. Смоляк Іван, с. Михайла — «Ключ» (13.03.1923—1947) — повстанець. До УПА вступив у 1944 р. Військовий вишкіл пройшов у Рожанці. Брав участь у боях, вів політично-пропагандистську роботу з людьми, поширював підпільні видання ОУН і УПА. Влітку 1947 р. йдучи Ковалівським верхом, потрапив до рук емдебистам. Його відразу почали дико бити й катувати, вимагаючи зізнань про місця перебування інших підпільників. Продовжували це робити з ним і під час переходу до сусіднього с. Рожанки. Про це вчасно дізнались бойовики повстанського підрозділу, влаштували засідку, на яку наткнувся емдебистський підрозділ. У бою декілька московських людоловів загинуло, але хтось із них встиг застрілити й полоненого. Діялося це вже над Рожанкою. Місце поховання полеглого наразі встановити не вдалося.

69. Сокіл Григорій, с. Івана (28.02.1925—1945) — до УПА вступив у 1944 р. Брав участь у боях. Загинув під час збройної сутички з російськими наїзниками в Рожанці. Місце поховання не встановлено.

70. Сокіл Іван, с. Григорія (27.05.1923—13.12.1945) — симпатик ОУН. Повстанець. До УПА вступив восени 1944 р. Військовий вишкіл пройшов у с. Рожанці. Брав участь у бойових діях, поширював підпільні видання ОУН і УПА. Загинув по-геройськи в Луциківському потоці. Витративши в обороні набої, разом із М. Кам'янчиним та Я. Кремінським (останній з Опірця) підірвали себе гранатами. Похований у Волосянці на цвинтарі.

71. Сюшко Михайло (1923—7.02.1949) — повстанець. Відважний розвідник і боївар. Загинув у Свинарках під Границею біля Хащовині (координати 08—76, 08—76—В) разом з іншими повстанцями. Тіла полеглих емдебисти завезли до Славського, виставили на огляд у придорожньому рові, а відтак пригнали арештованих і наказали закопати на Млаці під Голицею.

72. Сюшко Михайло, с. Василя — «Ворон» (1.05.1926—1.11.1948) — член Юнацтва ОУН.

Учасник бойових та розвідувальних дій УПА і збройного підпілля. Вийшов на засідку численного підрозділу МДБ в Брідку і в перестрілці загинув. Похований у Славському на Млаці під Голицею. На місці смерті повстанця встановлено пам'ятаний хрест.

73. Сюшко Тихін, с. Пахнута — «Дуб» (20.06.1929—7.02.1949) — повстанець. У збройній боротьбі проти окупантів брав участь з 1946 р. Загинув у криївці. Виходили з неї тільки тоді, коли одна із селянок не вивішувала перед хатою верет, що було добре видно підпільникам і означало відсутність ворога. Емдебисти про це дізналися, — зробили так, як їм було потрібно, і викрили місце квартирування повстанців. У нерівному бою загинув разом із В. Рошковичем. Похований на Млаці під Голицею в Славському.

74. Тацінець Михайло, с. Луки — «Скакун» (1916—1.05.1949) — член ОУН. У підпіллі з 1944 р. Помічник станичного ОУН с. Волосянки. Родом із Жупанів. Учасник боїв. Поліг у сутичці з військовим підрозділом емдебистів, які під командуванням лейтенантів Михайла Огорокова та Михайла Бойка напали на місце постю. На озброєнні мав російський автомат ППШ № 57445 і ручну гранату РГД-42. Тіло полеглого борця за волю України московські людолови завезли до Славського, виставили на схилі придорожнього рову, а відтак пригнали арештованих і наказали закопати на Млаці під Голицею.

75. Турій Ілько, с. Марка — «Чорний» (15.07.1915—19.12.1948) — симпатик ОУН. Підпільник. Боровся проти російських окупантів з осені 1944 р. Працював також кравцем куща № 1. Загинув, відбиваючи напад емдебистів на повстанську криївку. Тоді ж полягли Ф. Волощук — «Осип» та інші націоналісти. Тіла завезли до Славського, як звичайно, виставили на вселюдський огляд, потім змусили заарештованих селян закопати їх на Млаці під Голицею.

76. Турій Трохим, с. Івана — «Грім» (8.01.1910—1946) — член ОУН. Повстанець з 1944 р. Брав участь у бойових діях на теренах різних сіл Сколівщини. Загинув на Рожаночці, коли переносив важливий пакет націоналістичного підпілля. Одним із перших похований на Млаці у Славському під Голицею.

77. Фурів Микола, с. Федора — «Ведмідь» (14.12.1911—13.12.1945) — член ОУН. Діяв на теренах усього тодішнього Славського р-ну. До збройної повстанської боротьби приєднався восени 1944 р.

Брав участь у боях. Систематично розповсюджував підпільні видання ОУН і УПА, домагався якнайефективнішого їх використання. (Про обставини смерті див. матеріал № 20, присвячений Ф. Добровольському). Перепохований на цвинтар у с. Волосянці.

78. Якимик Онисим, с. Пафнугія (6.09.1927—1949) — член Юнацтва ОУН. Після закінчення німецько-російської війни вступив до збройного підпілля. Брав участь у бойових діях, виконував відповідальні завдання як розвідник і зв'язковець УПА. Загинув на схилі гори Могили в Решітці біля с. Волосянки.

* * *

Російсько-українська війна

Гриців Володимир, с. Івана (7.09.1976—4.04.2016) — учасник бойових дій на російсько-українській війні. Навчався у місцевій школі в 1983—1991 рр. Закінчив Медичний інститут Української народної медицини за спеціальністю «Лікувальна справа» та отримав кваліфікацію фельдшера (1999). Працював у Київській міській психоневрологічній лікарні (1999—2001). З 2001 р. перебував на посаді фельдшера відділення профілактики поліклінічного відділення Козятинської центральної лікарні Вінницької обл. На російсько-

українську війну пішов добровольцем як військовий медик 4.02.2015 р. Служив у гірсько-піхотному батальйоні в/ч ППВ46733 Збройних Сил України. На передовій у районі Авдіївки Донецької обл. був важко поранений, після чого лікувався у міській лікарні Дніпра, однак медикам не вдалося врятувати його життя. Поховали його з військовими почестями 8.04.2016 р. у Волосянці на цвинтарі біля могили батька. Залишились дружина Олена та дві дочки — Тетяна і Марія. На фасаді місцевої школи герою встановлено меморіальну дошку.